

Gipsfiguren; han siger, at det at hugge den i Marmor er ham en Slags Fornøielse, det er Noget, hvorved hans Arbeidere tjene deres Dageløn, og det er disse, men ikke Kunstneren, der faa Betalingen derfor. Jeg har ofte seet følgende Beregning opstillet for Udførelsen af en Figur i Marmor: Marmorblokken koster Saa meget, Steenhuggeriet saa Meget, Risiko, jeg løber ved, at der kan være en Aare i Blokken, saa Meget, og for at pudse Figuren efter, beregnet til den simpleste Arbeidsløn 3 à 4 Rd. om Dagen, saa Meget. Naar man kjober en Gipsfigur, maa man altid betale en enorm Pris for den, og synes man, at den er for høi, faaer man til Svar, at det er Tanken og Ideen, man maa betale dyrt; Hugningen i Marmor er snarere en Behagelighed, hvorved Kunstneren ikke tjener synderligt, men Fordelen ligger i at sælge Gipsfiguren (H. Hage: Nei!) Det ærede Medlem troer altsaa, at en Buste i Gips er 2—300 Rd. værd. Nei, det vilde den ikke være, naar ikke Ideen blev betalt, thi hverken Gipsen eller Afsløbningen har den Værdi. (H. Hage: Men Arbeidet!) Ikke Arbeidet i Marmoret. Leeret er en værdiløs Masse, der ved Kunstnerens Bearbejdelse faaer en stor Værdi, en Klump Leer voger under hans Hænder fra 1 Rd. Værdi til en Værdi af flere Hundrede Rigsdaler, men det er ikke Marmoret. (H. Hage: Det er ikke rigtigt!) Ja, det ærede Medlem ønsker nu § 1 bibeholdt, men naar først den er vedtagen, vil han nok vide, at det er Kunsten, der giver Marmoret Værdi, og ikke Arbeidet. Ved Marmoret er Kunstnerens Arbejde saa lidet, at Kunstforstandige ofte sige, at de ikke kunne finde Kunstnerens Meisel derpaa. Paa Udstillingerne seer man ofte de største Kunstarbeider i Marmor, om hvilke Kunstforstandige sige, at det er en stor Skam, at de udgives for Kunstnerens Værk, thi der er ikke Mere af hans Arbejde derpaa end bag paa hans Haand; det er den simple Arbejder, der har hugget efter Modellen, Kunstneren har maaskee slet ikke været tilstede derved. Nei, Kunstnerens Herlighed er hans Leerfigur, og

kunde den opbevares uden at svinde hen, havde vi først den kunstneriske Værdi.

Ordføreren: Jeg kan ikke nægte, at det, naaget jeg i mit første Foredrag stærkt fremhævede, at det er ganske urigtigt, naar man troer, at man ved at udlemme § 1 skulde gjøre en Indskrænkning i Kunstnerens Rettigheder, som de nu ere ifølge den bestaaende Lovgivning, har forbausset mig, desnaaget atter idag at høre den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) komme med Ytringer som den, at det vilde være et umaadeligt Indgreb i Kunstnerens Rettigheder, hvis det skulde blive Enhver tilladt at eftergjøre hans Arbejder ved enkeltviis Gjengivelse. Hertil skal jeg bemærke, at det, som det ærede Medlem synes der vilde være en umaadelig Uret, netop er den faktisk bestaaende Tilstand, og det er et mærkeligt Beviis paa, hvor lidet nødvendig § 1 er, at Tilstanden netop har udviklet sig saaledes, at man kan troe, at det allerede ved Lovgivningen skulde være forbudt at gjengive Kunstværker enkeltviis. Sagen er den, at det er saa naturligt, at det ikke skeer, at det er saa naturligt, at man om saadanne Gjengivelser henvender sig til Kunstneren selv og ikke til Andre. Det skeer derfor ogsaa saa sjældent, at det vistnok er denne Dmstændighed, der har vaakt den Anstuelse hos det ærede Medlem saavel som hos Andre, at det allerede nu skulde være forbudt enhver Anden end Kunstneren selv saaledes at foretage en enkeltviis Gjengivelse. Naar den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) yttrede, at det skulde være afgjørende godtgjort ved Forhandlingerne i forrige Session, at det for Billedhuggeren vilde være til stor Glæde og stor Uret, om en saadan Virksomhed tillodes, da kan jeg ikke paa nogen Maade indrømme, at det skulde være godtgjort ved forrige Behandling; tværtimod troer jeg, at det Modsatte er godtgjort. Det blev dengang fremhævet, som jeg nu skal gjentage, at netop ved den Slags Arbejder, hvor Stoffet har en